

че сѣ опрѣдѣлили мѣсто да се прикрива у Андонъ Кутевъ. Той имъ каза:—„азъ щомъ влѣзахъ тукъ, хората избѣгнаха; на шрѣкъ стояхъ да не ме занитетъ нѣкои заптиета. Като изхлопахте, додѣто ви позная, бая се чудихъ какъ да сторя!“ Като взе да мръква, въыводата си позагжна въ червениятъ поясъ револвера, като му намѣсти патронитѣ, натъпка нѣкои други въ широкиятъ си поясъ, а останалитѣ ги събра въ чантата си, които имаха около десетъ до дванайсетъ оки. Той напѣха чантата въ една проста торбичка и въ видъ на копачъ, придруженъ отъ Г. Кириаковъ, отпавиха се за кѣщата на Андонъ Кутевъ. Д. Кукумявковъ и П. Костовъ като стояха кѣсно у кѣщата на К. Тотювъ, завърнаха се при Илариона който прѣзъ тѣзи дни се прикриваше у дядови Костови, Петровъ баща. Дядо Коста питаше сина си: „отъ дѣ е този момакъ?“ за Илариона. Попрѣди Д. Кукумявковъ и П. Костовъ научиха Илариона да се каже че е отъ Болградъ и съученикъ на сина му Димитра. Дядо Коста тогава го расчитваше за Димитра като какъ поминавалъ тамъ, порастналъ ли е, учи ли добръ и да ли е улесненъ отъ кѣмъ пари „Защото май далечъ каза дядо Коста и неможиме всѣки пѣтъ да му проводимъ пари“. Иларионъ ги срѣщаше, както му дойдеше на умътъ. Подиръ нѣколко-дневно прѣстояване, дядо Коста се вежмни отъ Иларионовото присѣствие най-повече като виждаше, че Иларионъ на никѣдъ не излиза, не си отива на училището, все въ кѣщи стои и никой не дохожда при него. Той се очудваше и думаше:—„Петре, Димитре, май не ми се види чиста работата на този момакъ! защото не ходи изъ градътъ?“ Тѣ го увѣряваха, че е малко боленъ и дошелъ на поправка въ Сливенъ т. е. на *хава тебмили* и като се поправи пакъ ще си отиде на училище въ